

Det Anarkistiske Bibliotek

Skorpionen nr. 5, 2. årg.

Anarkistisk Organ

Redigeret af Sophus Rasmussen

Redigeret af Sophus Rasmussen
Skorpionen nr. 5, 2. årg.
Anarkistisk Organ
25. september 1906

Hente 06/11/16 fra https://web.archive.org/web/20071023164544/http://www.anarkister.dk/skorpionen_2_5.htm
Udgivet af anarkistisk Agitationskomité

da.theanarchistlibrary.org

25. september 1906

I sit søndagsnummer gør »Mellem-Demokraten« nar af deres århusianske partifæller ved spydigt at kalde Århus »den brandrøde by«. Thi man kan da umulig tro, at den for alvor skulle mene, at Peter Sabro og hans armé var brandrøde.

Der stod forleden dag et stort slag foran København. Fjenden gjorde landgang ved Helsingør og forsøgte at erobre fæstningen. Lykkeligvis var det dog bestemt, at det skulle mislykkes, for derved at bevise fæstningens uindtagelighed. Og det gjorde det da også. Officererne i forsvarsarméen holdt dagen efter i anledning af sejren en stor fest med mange skåler for fædrelandet, kongen, prinserne og Peter Sabro. Der var akkurat lige så mange kæferter som der var deltagere.

De russiske marineofficerer, som i krigen med Japan viste sig så absolut udelige, forsøger sig i denne tid her i byen med erobringer af en mere farefri natur. Af deres sejsikre miner at dømme, synes Strøgets løse fugle ikke at volde dem store bryderier, og de er åbenbart her i et mere naturligt element end i krigen med japanerne og de russiske revolutionære. Nå, man siger jo også, at ingen fæstning er uindtagelig for et æsel, belæsset med guld.

Indhold

De rette forbrydere	5
Anarki	7
Efter systemskiftet	10
Fra slagmarken	11
Mennesket	14
Danmark nr. 1!	16
Vor skarnkasse	17

Når man opgiver sagen og allierer sig med overklasse og middelstand, så er det ikke så underligt, at Danmark er bleven nummer 1. Men er det glædeligt?

Vor skarnkasse

»**Social-Demokraten**« – om forladelse – »Mellem-Demokraten« sammenligner forleden dag sine rettroende tilhængere med »den røde garde«. Der må dog sættes et hvidt kors på før det kan passe.

Peter Sabro har nu atter været til kongelig middag. Det er en uhyggelig sygdom, den snobdelirium.

Alberti har ved et møde, der blev afholdt på Jernbanehotellet i Roskilde, anbefalet »at slå bommen til side for at socialdemokraterne kan komme til«. Man vil deraf se, at al skænderiet mellem Venstre og Socialdemokratiet kun er komediespil. I virkeligheden er Socialdemokrat-generalerne og Alberti de bedste venner af verden. Begge parter er enige om at værne det bestående og kue proletariatet ned.

Under overskriften: »En sørgelig morgen« bringer »Mellem-Demokraten« en artikel om Landstingsvalget, hvori der blandt andet står: »Det er kronen, der nu skal sættes på værket...«

Vi må indrømme, at den »morgen«, arbejderne ventede, at Socialdemokratiet skulle bringe det til, er bleven sørgelig. Thi kronen er allerede sat i toppen af værket.

Den dansk-amerikanske socialistklub kalder i »Nordlyset« Borgbjerg for: »Markedsråber for nationalisme og kapitalisme«.

Mærkeligt at »Mellem-Demokraten« ikke har meddelt sine rettroende får dette.

Alliance. Efter hvad vi erfarer, er Socialdemokratgeneralerne og politiet bleven enige om kompagniskab i muldvarpearbejdet mod »Skorpionen«. Bare de nu ikke forregner sig med hensyn til resultatet.

Kristeligt Dagblad fortæller: I den midterste del af Løve Herred har mormonerne huseret forfærdeligt i de senere år og forført mange. – –

Det må unægtelig være ærgeligt for Indre missionærerne, som hidtil har haft eneret på »at forføre«, nu pludselig at få konkurrenter til den gudelige lammesteg

»**Prøv ikke på at tænke dig troen til!**« står der i samme blad. Er det ikke at erklære sine egne lærdomme fallit?

Danmark nr. 1!

»Social-Demokraten« bragte forleden dag en artikel med ovennævnte overskrift, som svømmede over af begejstring over, at Danmark var nr. 1 hvad angår socialdemokratisk repræsentation i parlamenterne. Vi andre som hverken har håb om nogen ministertaburet eller borgmesterembede – ja, som vel ikke en gang kan vente med tiden at komme med til en elendig pinsemiddag, er ikke slet så begejstrede; thi vi ser, at det i grunden ikke betyder andet end at navnet: Socialdemokrati nu er på vej til at skyde sig op i højere lag og ganske selvfølgelig dermed opgive socialismen.

Ved at efterse Socialdemokratiets valgmandsliste ved sidste Landstingsvalg vil man få bekræftelse derpå; thi, som man ser af nedenstående opgørelse, er det alt andet end proletarer, disse herrer, som bestemmer hvem der skal være partiets kandidater.

Listen stod offentliggjort i »Social-Demokraten«:

Arbejdere i forskellige fag 81. Do., hvor ingen angivelse findes om, hvor vidt de er selvstændige eller ej, 138. Do. i statens og kommunens tjeneste 6. Agenter 4. Assistenters, ekspeditørers, kontrollørers i statens og kommunens tjeneste 6. Do. i privat tjeneste 1. Assurandører 1. Afdelingschef 1. Auktionsholdere 1. Betjente og funktionære i statens og kommunens tjeneste 15. Do. i privat tjeneste 3. Bestyrere, forvaltere og formænd 16. Bogholdere, kasserere, fuldmægtige og forretningsførere 12. Borgmestre 1. Direktører 10. Detailhandlere i forskellige brancher 62. Fabrikker og fabrikssejere 14. Forretningsdrivende af forskellige art 2. Fabriksbestyrere 1. Forfattere 1. Folketingsmænd 3. Grosserere 18. Husejere 3. Håndværksmestre (større) 34. Ingeniører 4. Inspektører 3. Inkassatorer 3. Journalister 10. Kontorister 2. Kommunelærere 16. Korpslæger 1. Kontorchefer 3. Kontrollører 2. Konduktører 4. Lærere og overlærere 5. Læger og tandlæger 7. Lotterikollektører 1. Maskinmestre, maskinister og maskinassistenter 3. Marskandiser 1. Musikere 3. Næringsdrivende af forskellig art 9. Overretssagførere 8. Oversergenter 1. Partikulerer 1. Professorer, doktorer, kandidater o.lign. 16. Restauratører, værtshusholdere, gæstgivere og hotelejere 23. Redaktører 5. Rodemestre 1. Sagførere 2. Skoleinspektører og viceinspektører 2. Sekretærer 2. Skatteopkrævere 2. Teaterejere 1. Veksellerere og varemæglere 4. Vaskerierejere 2.

Der bliver altså efter hvad man kan skønne af stillingerne 87 egentlige arbejdere, 138, som dels er arbejdere, dels tilhører den mindre middelstand, 196 større og mindre middelstandsfolk og 170, som absolut må henregnes til overklassen.

De andres Mening om Dig – den er det Gudebillede, for hvilken Du idelig har knælet. På dets Alter har Du ofret Dig selv.

Bogen med søjlen.

De rette forbrydere

I dagbladende stod forleden dag en lille notits, som lød således:

Falsk.

En ung arbejder, Thorvald Andersen, havde læst et avertissement om en fyrbøderplads. For at få den skrev han en falsk anbefaling. Kriminalretten idømte ham i dag 1 års forbedringshus.

Naturligvis kan man ikke vente, at den borgerlige spekulationspresse skulle opholde sig længere ved denne »ubetydelighed«; thi selv om den part af den, der kalder sig frisindet, undertiden kan lave rabalder nok ved begivenheder, hvor uretten var mindre iøjnefaldende end her, så må man jo skelne mellem sådanne tildragelser, hvorpå der kan laves reklame for bladet eller agitation for partiet og så dem, der ikke kan gavne gesjæften. Men var det så, at hele denne »frisindede« presse mente noget med frisindet og ikke blot benyttede ordet som udtryk for sine særinteresser, der må være »frisindede«, fordi dette er moderne, ja, da måtte den havde udbrudt i et enstemmigt protestråb mod den samfundsordning, der hæver sig så råt og brutalt på enhver, der, sparket hid og did af selvmodsigelsende love og forbud, i deres forvirring kom til at træde uden for rammerne.

Hvor vanvittig barbariske er dog ikke disse love. På den ene side gør de det til en forbrydelse at være fattig og arbejdsløs – det kaldes løsgængeri og straffes med fængsel og tvangsarbejde – og på den anden side gør de det til en endnu større forbrydelse at skaffe sig arbejde, når dette ikke sker på den almindelige tiggermanér, eller når man for at få det nødsages til at gå lidt uden om de opstillede regler. Man skulle næsten tro, at dem, der giver og håndhæver lovene, indbilder sig, at alle mennesker, ligesom dem selv, var kommet til verden med favnen fuld af banknoter.

Lad os forestille os denne unge arbejders stilling.

Han er bleven arbejdsløs og søger og søger, men kan intet få. Forgæves renner han tiggergang fra værksted til værksted, fra arbejdskøber til arbejdskøber; men over alt smækkes dørene i for næsen af ham. Han giver ansøgninger ind i hundredevis på avisernes annoncer, men alt forgæves ingen har brug for hans arbejdskraft. Og imens går hans sidste ejendele med til at leve for; alt,

hvad der kan gøres i penge, sættes ud for at skaffe til brødet. Om nydelse eller fornøjelse er der naturligvis slet ikke tale; det er noget, hvorfra de arbejdsløse er udelukkede. De har ingen ret til at være med i livet – de er som det stinkende skarn, man helst går uden om; som kasteløse parier, for hvem de kasteindviende kun har hån og foragt. Og imens syder det unge blod i årerne. Han føler krav til livet og lyst til livet og håb om livet. Når om lørdagen han hører fabriksfløjterne melde fyraften og ser arbejdsværmen ile hjemad til freden og glæden, da går der som et stik gennem hjertet og han stamper utålmodig af længsel efter livet. Og han ser om søndagen, når han efter mørkets frembrud vover sig ud i sine laser, mennesker færdes muntert og sorgløst. Pyntede og velklædte passerer de ham forbi – nydende livet og friheden, medens han selv som en slave af fattigdommen sniger sig omkring i skyggen og mørket for ikke at blive bemærket. Da føler han, at arbejdsløsheden, når den parres med fattigdom, er en forbandelse – en forbrydelse, hvor den urette må undgælde. Og han lover sig selv at sætte alt ind på at få arbejde og fortjeneste.

Atter begynder han at søge. Han samler al sin energi, render fra dør til dør, søger og søger. Endelig træffer han på en plads, som der er håb om at få. Men for at blive antaget fordres en anbefaling. I sin nød griber han så til det middel at udfærdige en sådan selv. Han går vel ud fra, at anbefalingen er det jo ikke, det kommer an på arbejdets udførelse, men på hans egne personlige egenskaber.

Men samfundet – denne latterlige samling af halvgale barbarer og sløve, sammenblandet således at barbarerne kom for oven, de sløve for neden – tåler ikke et sådant brud på love og vedtægter. Barbarerne har dannet sig en »moral« ud fra deres indsnevrede livssyn, og da de har det nedarvede og tillærte på deres side, bliver denne moral stiltiende sanktioneret af de sløve, som for resten ville anerkende alt mellem himmel og jord, blot det ikke stillede fordringer til deres takning. I denne morals navn råbes der på hævn over den, der vovede at trodse – over en, som ikke kunne få ind i sin sunde hjerne, at det var rigtigt, at nogle skulle tvinges til at sulte og lide, blot fordi andre var idioter.

Men nu kom hævn, raffineret og rå. Et års udelukkelse fra verden og livet, et års indespærring i slaveri og umyndiggørelse, et års tortur i ét af de barbariske fængsler, som magthaverne kalder forbedringshuse; men som vist kun kan virke forbedrende på dem selv, om de kom der ind – således lød den hævn, som disse samvittighedsløse barbarer dømte »forbryderen« til i samfundets navn. Og de sløve ser til. De indser måske nok for et øjeblik, at det i grunden er urigtigt, men i næste har de glemt det hele. Det interesserer dem ikke – lad magthaverne og forbryderne selv klare deres sager; vi selv bøjer os for moralen og loven, om den så er aldrig så forrykt.

thi de var kommet for langt bort fra den til at forstå den. Og de hånede og spottede, fængslede, brændte og myrdede dem, som livet havde sendt til deres befrielse.

Videre gik tiden. Striden og ufreden blev værre år for år, og til sidst helt uudholdelig for dem, der måtte ligge underst i kampen. Og atter forbandede livet.

Da lod dette påny fremstå mænd, som forkyndte sandheden og lærte folket, hvorledes de skulle leve. Nogle få lyttede da også til deres ord og søgte for en tid at følge livets lære; men da de så, at beyndelsen var svær, faldt de hurtigt sammen og under påskud af, at de var klogere end livets budbringere, hengav de sig atter til den gamle ynkelighed.

Så besluttede livet at komme selv og vise dem den rette vej. I de klare kendsgerningers skikkelse trådte det frem for den underkuede del af folket og talte manende ord til det. Det lærte menneskene at forstå uretten, dumheden og løggen i samfundet og fortalte dem, at livet havde de fået for at leve i lykke og tilfredshed og ikke for at lide. Og det lidende folk lyttede begejstret til livets ord, råbte hurra for det og bad det sige dem, hvorledes de skulle opnå en tilværelse som den, der blev skildret.

Og livet sagde til dem: »I skal først og fremmest frigøre jer fra alle fordomme om mit og dit, om udødelig ånd og hævnngerrige guder, hvilke kun er skabt af mennesker, og i stedet derfor dyrke den store herlige natur. I skal betragte jorden og alle dens frembringelser som noget, der er til for alle og tilhører alle og ikke lade lav misundelse få indpas hos jer. I skal være sanddrø mod hverandre og afsky løgn og svig og I skal aldrig søge at underkue andre, lige så lidt som I skal finde jer i, at andre underkuer jer. Og endelig skal I søge alvorligt efter livets sandhed og ikke tro blindt på det, I ikke forstår.«

»Er der mere?« spurgte menneskene.

»Ja,« svarede livet, »der er ét endnu: I skal lære at tænke og handle selv!«

Da vendte menneskene sig bort; thi alt kunne de gå ind på for lykkens skyld, men at tænke og handle selvstændigt – nej, dertil var deres hjerner for forkrøblede.

Men livet så hårdt på dem og udbrød: »Elendige pjaltede hob, hvor længe skal I lide før I lærer at leve!«

Anarkist.

Mennesket

På et atom i verdensaltet levede en flok væsener, som kaldte sig mennesker og som, skønt de var jammerligere end det usleste kryb, i deres hovmod indbildte sig, at de var skabt i den almægtige Guds billede. I en fjern urtid havde de været ét med dyrene; men livet havde i et af sine gådefulde luner givet dem evne til, ud af de indtryk, de fik, at skabe noget nyt, og derved givet dem betingelser for at udvikle sig til selvstændig tænkende og handlende væsener. Thi livet ville, at de ved at forske naturen og søge det sande skulle lære at leve et liv i sandhed, ærlighed og fordragelighed.

Men menneskene mente, de var klogere end livet og gik deres egne veje på trods af dets bud. I stedet for at forske naturen hengav de sig til tåbelige drømmerier. De lod sig vildlede af dem, der glimrede ved forloren visdom, fraser, pynt og gøgl, og troede på de luftkasteller, deres forskruede troldmænd fremgøglede dem, skønt de inderst inde godt følte løgnen deri, og de nægtede at høre de alvorsord, som livets tjenere – forskerne – talte til dem. Følgen blev, at al sandhed forsvandt fra deres liv, og med den ærligheden og fordrageligheden. Tilværelsen blev for dem en evig strid om magt og gods, et helvede for dem, der lå underst, og intet himmerig for dem, der kom øverst.

Og tiderne gik. År blev til århundreder til årtusinder uden at menneske mægtede at bryde med fordommene og gøglens livsfjendske lærdomme. I strid og kiv gik livet hen. Som unge levede de over evne og nød tilværelsen på unaturlig vis, og for en flygtig glæde ofrede de tankeløst hele resten af livet. Følgen blev, at de hurtigt ældedes, i tanke som på legeme. Livet hengik for dem uden at opfylde det håb om lykke, de havde næret fra barndommen af, og når de så en skønne dag vågnede til bevidsthed og så ungdommens drømmeslotte ligge sammenstyrtede, ja, da manglede de mod til at bryde med løgnen, men lod sig som kvæg, der viljeløst følges til slagtebænken, indslutte i forestillinger om et nyt liv i herlighed og glæde efter døden i stedet for det, de selv havde forspildt her på jorden. Den jordiske tilværelse stod for dem som en plage, en skærsild, man skulle gennemgå for at modnes til evigheden, og hele meningen med livet var kun at dø. Og de dyrkede så dødens strenge og hævnende Gud i stedet for livets gode og milde.

Dog menneske fandt ikke tilfredshed i dødslæren, thi den stred mod deres natur. Og de klagede og jamrede sig over livet, som de gav skylden for alle deres lidelser, og gik om og ønskede sig døden, skønt de frygtede den. Da ynkedes livet over dem og lod opstå mænd i deres midte, som prædikede sandheden for dem. Men den forsagte og krybende slægt turde ikke se sandheden i øjnene;

For den, der tænker og derfor ser galskaben i vor samfundsordning, vil det ikke være vanskeligt at fatte, hvem det er, der er de rette forbrydere. Thi det er ikke det menneske, der – enten bevidst eller ubevidst – krænker de love og vedtægter, der gives os af idioter og barbarer og sanktioneres af sløve; men tværtimod dem, der opretholder eller hjælper til med at opretholde dem. De rette forbrydere – det er alle disse uniformerede og guldgallonerede dyr, der i menneskers skikkelse sidder og regerer og undertrykker os andre, og som, hvad enten de så går under det ene eller det andet navn, i virkeligheden udgør en og samme bøddelkaste. Kald dem konger eller ministre, rigsdagsmænd eller øvrighed, demokrater eller konservative – alle er de kun til for at kue os andre ned og ødelægge livet for os, for at de selv og deres fæller kan bevare magten og leve i overdådighed. De råber på respekt for retten og lydighed for loven; men lovene gav de kun for at undertrykke os og af ret levned de os ikke et gran udover retten til sult.

Anarki

Ordet er kendt nok. Der går næppe en dag, uden at det på en eller anden måde figurerer i dagspressens spalter. Enten må det tjene som udtryk for den strid og opløsning, der foregår et eller andet sted i verden eller også som benævnelse for den enkeltstående oprører, der i sit had mod undertrykkerne tog sig selv til rette og satte vold mod vold. I begge tilfælde får det en uhyggelig klang i deres ører, som ikke vidste bedre besked om samfundsspørgsmål end de troede, at anarki var ét med forvirring og vold.

Intet er mere fejlagtigt end denne tro. Ordet, som er af græsk oprindelse betyder: »Intet herredømme«. Og som betegnelse for den antiautoritære-socialistiske bevægelse benyttes det da også som sådan. Fra først af var det et skældsord, som modstanderne udslyngede mod bevægelsen for at mistænkeliggøre den – en taktik, som de socialdemokratiske og kapitalistiske partiers blade benytter den dag i dag. Thi skønt de selv godt ser løgnen deri, går de ud fra, at det gør læserne ikke. og fra den kant tager man det ikke så nøje med midlet – hensigten, der i dette tilfælde bliver bevarelsen af magten, helliger det.

Da det som skældsord var bleven benyttet så ofte, at det blev en almindelig benævnelse, tog de antiautoritære socialister det op som navn for deres bevægelse. Tog det i dets oprindelige betydning – intet herredømme – intet slaveri, ingen trældom, ingen undertrykkelse.

Navnet var godt. Det kunne umuligt være bleven bedre, om man havde valgt det selv. Men den store uvidende og konservative masse forstod længe ikke – og forstår jo heller ikke endnu – at herredømmet i stedet for at skabe orden tværtimod skaber det modsatte, nemlig uorden. Og dog har det lovordnede samfunds historie givet afgørende beviser derfor. Thi hvad var denne vel andet end én fortløbende række af voldshandlinger og undertrykkelse, en permanent forvirringsperiode, hvor menneskene levede i et virvar af skurkestreger mod hverandre.

Som en samfundsbetragtning er anarkismen af gammel dato, selv om den som sådan først tager faste former i midten af det forrige århundrede¹; men som en bevægelse, rettet mod et bestemt mål, tager den først sin begyndelse efter »Internationale«s kongres i Haag 1872. Her spaltes socialismen i de to hovedgrene: Autoritære og antiautoritære socialister, som – skønt udvækster af samme stamme – dog kommer til at stå som modsætninger.

Den første gren, som er resulteret i det nuværende borgerlige Socialdemokrati, blev det, som fra først af kom til at spille den største rolle. Som et blot og bart reformistisk parti, der kun har til hensigt nogle lapperier på den faldefærdige statsbygning eller højst en ændring af dens indre former, havde det bedre betingelser for at blive forstået af det uvidende folk, end den sidste, som satte en fuldstændig ophævelse af staten og herredømmet som mål, og i stedet stillede samfundet uden grænser, gruppen, føderationen og den frivillige solidaritet op som grundlag for samfundets ordening og som eneste bindeled mellem individerne.

Anarkismens rent foreliggende opgave er at bibringe folk forståelsen af den autoritære idé. Thi forståelse af herredømmets, undertrykkelsens og slaveriets ophør vil selvfølgelig også lede til forståelsen af den økonomiske ligeberettigelse. Begge dele er så nøje sammenknyttede, at det ene ikke kan eksistere uden det andet.

Som middel til at fremtvinge de anarkistiske samfundstilstande tænker de fleste anarkister sig generalstrejken, det vil sige: En total arbejdsnedlæggelse med revolution som formål. Thi, skønt anarkismen er mere end slet og ret arbejderspørgsmål, beror individets frigørelse dog på arbejderklassens frigørelse – dens frigørelse fra staten, autoriteten og den deraf beskyttede udbytning. Naturligvis tænker man sig ikke en sådan revolution foregå på kort tid, tværtimod er det sandsynligt, at der vil medgå rækker af år for at bringe samfundet fra

¹ 1800-tallet, f.eks. Pierre Joseph Proudhon der regnes for den første »anarkist« omkring 1840'erne

systemet ligge. thi systemet – ja, det må forlængst være indrømmet – det er det egentlig, som ikke duer mere. Fagforeningerne er nu så ubrugbare i aktionen, at de alle, som har forstand derpå, og hvis higen står efter de store idealer, kunne ønskes en omvæltning; der stillede fagforeningerne på klassekampens grund og med generalstrejken som middel i den sociale revolutions periode.

Men denne store del af en kæmpeopgave er bleven forbeholdt anarkismen. Anarkismen er den nye arbejderbevægelse, som vil udvikle arbejderne til ideale klassekæmpere. Men således fordrer den, at arbejderne påvirkes og udvikles til revolutionære. Ikke med nye betalte førere, hvorom de flokkes i andagtsfuld henrykkelse, men selvstændig udviklet, med den selvstændige tanke til handling i den fælles sag.

Og her er det, den anarkistiske presse er på sin plads for at følges med interesse og forståelse, ikke mindst af arbejderne.

Vi ser allerede Eders skuldertræk. Her er ingen jordbund – lyder Eders lakoniske svar. Å, disse par skæpper land kommer nok med alt det øvrige. Det afhænger lige så meget af, hvor godt vi har haft det, som af hvor dårligt vi får det. Og sikkert tørster alle dem efter de nye idéer, de, der kan tænke og føle den nedværdigende og usle slavetilstand, der bliver værre, når man stiltiende resignere.

Men vi, som kender anarkismens ægthed, og som den store kamp giver livet indhold, lader os forhåbentlig ikke trætte af den sløvhed, som er, men efter evne vil vi så vor sæd, som skal være til dem, der har vilje til og ønsker forståelsen af, at »arbejdernes frigørelse må være deres eget værk«.

-S S-

* * *

I forbindelse hermed skal vi oplyse, at der i Kina er en ung anarkistisk bevægelse i gang, og at der findes ikke mindre end 17 blade med stærk anarkistisk tendens. Danmark og Norge bliver således foruden »halenegrene« i Afrika og Australien samt de halvville folkeslag i Asien de eneste, hvor anarkismen endnu ikke har slået videre rod. Nå, men der er nu også ualmindelig mange torsk i disse to lande.

Red.

der trodser selv de vanskeligste forhold og den stærkeste forfølgelse fra autoriteternes side, vinder idéen bestandig frem – frem til den stund, da menneskene skal have lært og forstået, at vi alle er brødre med lige krav til livet og nydelsen af jordens og vort eget arbejdes frugter.

Selvfølgelig er anarkismen ikke lige udbredt alle vegne, men ellers iøvrigt så godt som over hele verden. Kun i Kina ved vi endnu ikke, om der findes nogen bevægelse. Og i hvert fald vil denne såmænd heller ikke dér lade vente længe på sig.

Ved at gennemgå navnene og antallet på de anarkistiske og antiautoritære, revolutionære blade, der findes, får man et godt overblik over, hvor anarkismen bliver læst mest og trænger sig dybest i sindene. Men tillige vil man også her hjemme sikkert forbausnes, når man får at vide, hvor stærkt den revolutionære presse er udbredt i udlandet.

Mest udbredt er pressen i de romanske lande, Italien, Frankrig og Spanien. Italien alene har ikke mindre end 14 revolutionære organer, hvoraf 4 udgives i Rom, Frankrig 12 og Spanien 8. Derefter kommer Holland og Belgien, som tilsammen repræsenterer 17 organer. Østrig har 9, Portugal 6, England 5, hvoraf de 3 er tyske og udgives i London. I Tyskland findes 3 og i Rusland 1 o.s.v. På den anden side af Atlanten har De forenede stater 13 revolutionære blade, hvoraf 4 tyske, og Argentina og Brasilien hver 7, Chile 3 og Cuba 2. I Ægypten udgives 2 og i Japan 1.

På de Canariske Øer findes der 2 anarkistblade.

Ialt eksisterer der ca. 150 revolutionære organer på ca. 25 forskellige sprog.

Så stor er allerede den anarkistiske presse foruden masser af brochurer og værker, som flittige penne sender ud over verden, – den verden, de må optage kampen med, og som gør livet for disse til en strid med autoriteterne, øvrighed, fængsel og bøddler.

De lande, hvor anarkismen desværre er så sørgeligt lidet kendt, er nærmest Danmark og Norge, som i denne henseende omtrent rangerer ved siden af Kina. Og i særdeleshed mellem arbejderne mangler forståelsen. Der er såmænd utilfredshed nok med både det ene og det andet, selv om den for manges vedkommende kan finde sit afløb i den politiske ølpladder. Men også mange er, og det med god grund, meget utilfredse med »arbejderbevægelsen« her hjemme, med vore fagforeninger, deres system og måden, hvorpå de ledes af generalerne og disse skvadderhoveder af formænd og forretningsførere, som foresvinder arbejderne sejren både her og der, bare for selv at undgå kampen og bevare stillingerne. Men se om man forsøger at komme længere end til bare at kritisere disse levedrømmænd – fordi de ikke selv er blevet det – medens man lader

den nuværende autoritære vold og tvang og til den autoritetsløse frihed. Der bliver således mere tale om en revolutionær periode med en fortløbende række af generalstrejker, end én generalstrejke og én revolution. Er revolutionen fuldblyndet og underklassen har frigjort sig ved at ophæve al privatejendom og alt herredømme, har vi den anarkistiske samfundsordning. Man tænker sig da arbejdet hvilende på den frivillige solidaritets grundlag i stedet for som nu på det tvungne slaveri. Og forbruget på det personlige behov. Dette kalder man den frie nydelse og ydelse.

* * *

Med anarkiets indførelse som samfundsordning vil betingelserne komme til stede for menneskene til at udvikle sig til virkelige anarkister, det vil sige til mennesker, hvis tanker er frigjorte fra herredømme, fordommene udover over dem. Thi anarkismen har en videre opgave end just det at skabe personlig frihed og menneskelige vilkår; den vil tillige skabe åndelig frihed og menneskelige mennesker. Ved at højne menneskets synspunkt vil den bringe det til forståelse af sig selv og det verdensalt, hvoraf det selv danner en levende enkelthed – den vil lære det at forstå og at leve livet.

En sådan forståelse kan man vanskelig få i det bestående samfund, hvor tilværelsen er gjort til et blot og bart madspørgsmål, hvor staten har taget første prioritet i menneskets tankegang og kun tåler sådanne anskuelser, som passer i dens kram, hvor religion og autoriserede løgne piskes ind i menneskets hjerne allerede fra barn af, og hvor kampen for tilværelsen lægger beslag på tankerne, man skulle benytte til at højne sin oplysning og sit livssyn.

Vil man tænke sig det anarkistiske samfund i virksomhed, må man forstå, at alle mennesker som produkter af forholdene med andre forhold også bliver andre mennesker. Man må vide, at den indbyrdes strid, som foregår i det bestående samfund, har sit rette udspring i selve ordningen. Kampen for brødet, for magten og æren, som er en følge af klassesdelingen og uligheden, har sin rod i herredømmet og privatejendomsretten. Thi hvad er al strid vel andet end en kamp om magt eller trældom, fattigdom eller rigdom. Forsvinder betingelserne for kampen, forsvinder selvfølgelig også kampen. Og med den oplysning, som menneskene vil få i et anarkistisk samfund, forsvinder også betingelserne for en deling i dannede og udannede. Selv om alle vel ikke erhverver sig lige stor oplysning, bliver dannelsesstrinene dog udjævned. Det bliver i al fald ikke et samfund af stoddere, men et samfund af intelligente og dannede mennesker. Og dette er tilstrækkeligt til at fjerne strid og skabe indbyrdes fordragelighed.

Når ingen har for meget, medens andre har for lidt, når ingen træller, medens andre hersker, når ingen er stodder, medens andre notabilitet – ja, da er der heller ikke megen anledning til misundelse. Menneskene vil, i stedet for som nu at ødelægge hverandre i indbyrdes strid, kunne tage kampen op mod naturen og underlægge sig den i sin tjeneste. Hver, som har lyst, vil kunne forske naturens og tilværelsens love, diskutere og udtale sig derom, uden som nu at risikere voldshandlinger derfor, og de vil derved kunne udvikle sig til en ensartethed i tankesæt, i forståelse af altet, materien, livet og følelserne og til fuldkommenhed i livssyn, der vil gøre dem i stand til at være herrer over sig selv og skabe lykke for sig selv.

Og hvad andet end dette kan vel være målet for menneskets stræben.

Efter systemskiftet

Russiske forhold i Danmark

V.

Edsaflæggelse. Løsladelse.

Edsaflæggelse er for et fornuftigt menneske noget af det idiotiske, man kan tænke sig. Og hvis det ikke netop var, at det på en så sørgelig måde vidner om, hvilken magt det nedarvede og traditionelle har over det rygradsløse og ugidelige folk, kunne man tillige sige, at det er noget af det komiske.

Tænk jer et civiliseret land som vort, hvor folket gør fordring på at være et af verdens mest oplyste, hvor enhver, der ikke just tilhører den lille kreds af idioter, der kalder sig troende kristne, er fuldt overbeviste om, at Biblen og dens gud kun er fostre af oldtidsfolkenes barnlige forestillinger, opstået af deres forsøg på at klargøre sig de fænomener i naturen, de så og følte, men ikke forstod – tænk jer disse samme oplyste mennesker i fuldt alvor stå og række tre fingre – hvoraf den ene betyder Gudfader, den anden Guds søn og den tredje den hellige ånd – i vejret, og ord for ord gentage en sindssvag trylleformular, som dommeren med gravalvorlig mine læser op af en bog. Man er så tilbøjelig til at spotte over de primitive folkeslags tåbelige skikke og deres form for gude dyrkelse; men har vi i grunden ikke langt større grund til at lade spotten røre lidt ved os selv, vi, som kalder os civiliserede og dog bærer os lige så tåbeligt ad som de uciviliserede, der mangler betingelserne for forståelse.

Dagen efter at eden var aflagt blev jeg løsladt, efter først at have modtaget en formaning om herefter ikke at være »for skrap« i mine artikler i bladet. Tillige blev det betydet mig, at politidirektøren i så fald muligvis ville frafalde mig tiltale. Naturligvis kunne jeg ikke inklude mig på at rette bladets stof efter hr. Eugen Petersens svage hoved og følgen blev da også, at jeg nogen tid derefter fik meddelelse om at sagen ville blive forfulgt, og at der i den anledning var beskikket mig en defensor².

Da det blev mig klart, at man ville søge at få mig dømt på trods af min benægtelse, anstrengte jeg mig af yderste evne for at få bladet og bevægelsen så godt funderet som mulig, før end man spærrede mig inde på ny, og vi afholdt i den anledning en del møder for at få en organisation i gang. Men de gamle medlemmer af den anarkistiske bevægelse viste sig yderst uinteresserede, i al fald på nogle få undtagelser nær, og de nye tilhængere havde endnu ikke fået forståelse nok til at tage aktiv del i bevægelsen. Følgen blev, at vi få, som virkede for bladet, måtte indstille det, da vi ikke kunne skaffe midlerne til dets udgivelse. Da jeg så, at det hele var ved at dø hen, og jeg tillige var uden arbejde, besluttede jeg at rejse til udlandet og der afvente dommen. Var den hård, ville jeg – i al fald foreløbig – blive borte; i modsat fald var det min hensigt at tage tilbage og underkaste mig den vold, som vi jo desværre endnu ikke er stærke nok til at besvare med vold.

(Fortsættes)

S.R.

Det er mig ubegribeligt, hvorfor regering, øvrighed og præster kæmper så hårdnakket for »åndens« u dødelighed; thi selv ejer disse barbarer jo ikke skygge af ånd.

Fra slagmarken

Man aner vel i grunden næppe, hvilket uhyre arbejde, der udrettes over så at sige hele verden for at udbrede anarkismens idé. Rundt omkring i landene dukker snart det ene sted, snart det andet, revolutionære eller anarkistiske organer op, organisationer og grupper dannes, og med sejhed og udholdenhed,

² Hvor det i grunden er en mærkelig retspraksis. Det er øvrigheden, der ankalger mig, øvrigheden, der undersøger sagen og dømmer mig, og øvrigheden, der beskikker og lønner min »forsvarer«. Under sådanne forhold er selvfølgelig alt håb om frifindelse udelukket.